

1. יצור מכוכב אחר

היום בו מצאה מימי את עט הפלא, היה אותו יום בו המורה לאה ספרה להן על העתון.

המורה לאה הייתה מורה צעירה וחדשה, עם קוקו, קצת כמו חברה ולא רק מורה. היא חיכה חיוך גדול ונופפה בידיה בהתלהבות. "תארנה לכן, בנות, אנחנו נוציא עתון! עתון מיוחד של בית הספר שלנו".

עתון מיוחד משלהן? הלב של מימי קפץ לרגע, ואז התחיל לדפק מהר מהר. היא רצתה לשאל כל מיני שאלות על העתון. כבר הרימה את היד כדי להצביע,

אבל בסוף רק ישרה את המשקפים שלה ומיד הורידה את היד בחזרה. אם היא תשאל, כלן יבינו שהיא רוצה להשתתף בעתון, וזה יהיה סתם מוזר אם בסוף היא לא תשתתף.

וממילא לא היה חסר שהיא תשאל. בנות אחרות מסביב שאלו הכל, בלי להצביע בכלל: "כל מי שרוצה יכולה לכתב לעתון?" "זה רק לכתה שלנו?" "מי יחליט מה יהיה בעתון?" "מתי הוא יצא?" "אין יקראו לו?"

המורה לאה צחקקה. "רגע, בנות, שקט! אני לא יכולה לשמע אתכן כשכלכן מדברות בבת אחת."

הבנות השתתקו, והמורה לאה התחילה לענות על השאלות: "לא רק לכתה שלנו. לכל הכתות הגבוהות - כתות ה' עד ח'."

אה, נכון, השנה הן שיכות לכתות הגבוהות של בית הספר. מימי עדן לא התרגלה שהן כבר בכתה ה'.

"כל מי שרוצה יכולה להגיש חמר", המשיכה המורה לאה, "והעורכות תבחרנה מתוך כל מה שישגש את מה שמתאים לפוסטום. העורכות תהיינה שתי בנות מכתה ח', ואני אעזר להן. העתון יצא פעם בחודש, בעזרת

השם. נחלק אותו בכל ראש חודש. מה עוד? אה, עדן אין לו שם. אולי תנסינה אתן לחשב על שם מצלח?"

בהפסקה התאספו כמה בנות סביב השלחן של דסי ומרב ונסו לחשב על שמות לעתון.

"מפרי עטנו", הציעה דסי.

"יוצרות צעירות", הציעה מרב.

מימי חשבה שהרעיון של מרב יותר מקורי. למרב יש תמיד רעיונות מיוחדים. היא בטח תגיש לעתון חמר נהדר, והעורכות יתלהבו ויפרסמו אותו.

"נו, מימי, בואי לשחק בחצר". חיה'לה משכה בשרוולה. "מה מעניין אותך העתון הזה?"

מימי יצאה אחריה מהכתה. "את לא רוצה להשתתף בו?" "לא. מה פתאום". חיה'לה הניפה יד מבטלת. "מספיק לי כל השעורי בית שחייבים להכין".

"מה הקשר? לכתב לעתון זה לא כמו שעורי בית".

"למה, מה ההבדל?"

"בסדר, אבל גם את כותבת יפה", אמרה חיה'לה. "אז מה אם מרב ודסי יותר? גם את יכולה".

"חיה'לה, מימי, רוצות 'שבויים'?" ריזי הקפיצה מולן כדור גדול, זרקתה אותו לגבה.

לרוץ, לזרק, לתפס, לקלע. לא היה למימי זמן לחשב.

מיד כשנשמע הצלצול והן חזרו לכיתה – חזרו המחשבות על העתון לזמזם לה בראש. היא אוהבת לכתב. בבית יש לה מחברת מלאה בספורים שהיא התחילה לכתב. חלק אפילו כתובים עד הסוף. אבל היא לא הראתה אותם לאף אחד. והיא לא יכולה להגיש חמר לעתון. אפילו חיה'לה חושבת שמרב ודסי כותבות יותר יפה ממנה! בטח העורכות בכלל לא יכניסו ספור שלה. ואם כן, כלן יראו שזה ספור טפשי ולא שווה... סתם יהיו לה בושות.

"היום נתחיל ללמוד על חבור וחסור שבירים", אמרה המורה חסיה. היא לא חיכה והתלהבה כמו המורה לאה.

מימי לא הצליחה להתרכז בהסברים על השבירים. טוב שהמורה חסיה מרשה לציר בשקט. היא דפדפה לעמוד האחרון במחברת החשבון שלה והתחילה לציר ילדה לפי המטבצות.

מימי לא ידעה מאיפה להתחיל להסביר. זה משהו אחר לגמרי! איך אפשר להשוות בין סתם שעורי בית רגילים לבין כתיבה לעתון? לכתב ספור של ממש, או שיר, מה שהיא רוצה, על איזה נושא שמעניין אותה! ובעתון שיהלכו לכלן...

הן חלפו על פני יצירת הפסיפס הגדולה של 'ברוכות הבאות' שברחבת הכניסה לבית הספר, ויצאו החוצה. הנה, כל הבנות האלו שמשחקות כאן בחצר, כלן יפתחו בהתרגשות את הגליון החדש של 'מפרי עטנו' או 'יוצרות צעירות' או איך שיקראו לו בסוף, ידפדפו בין הדפים הצבעוניים, המזמינים, יקראו בהנאה את הספור שמימי כתבה...

"ואת?" שאלה חיה'לה. "מה את תכתבי לעתון?"

"אני? אה... כלום".

"למה? חשבתי שאת כן רוצה".

ידיה של מימי נקמצו לאגרופים. היא כן רוצה. כל כך רוצה! אבל... "אני לא יודעת לכתב יפה כמו מרב, או דסי", אמרה לבסוף. ועצרה את נשימתה. הלואי שחיה'לה תגיד 'מה פתאום, איזה נטיות, את כותבת אפילו יותר יפה מהן!'

איזו ילדה מצחיקה! כלה מרבעת, עם ראש מרבע ושער מרבע. היא נראית כמו יצור מכוכב אחר. מתאים לציר לה מסביב נוף של כוכב אחר. מימי נסתה לציר עץ מרבע, אבל הוא לא היה נראה בכלל כמו עץ. יותר כמו שלט גדול על עמוד.

טוב, אז נגיד שבכוכב הזה רק האנשים מוזרים, הנוף מסביב הוא כמו בכדור הארץ. מימי מחקה את השלט וצירה במקומו עץ רגיל.

"נעה, גנשי ללוח לפתר את התרגיל", אמרה המורה חסיה.

מזל שהיא לא קראה לי, חשבה מימי. היא הוסיפה עוד כמה עצים ופרחים, וצירה עליהם פרצופים חמודים. נגיד שבכוכב הזה העצים והפרחים יכולים לדבר, ו-

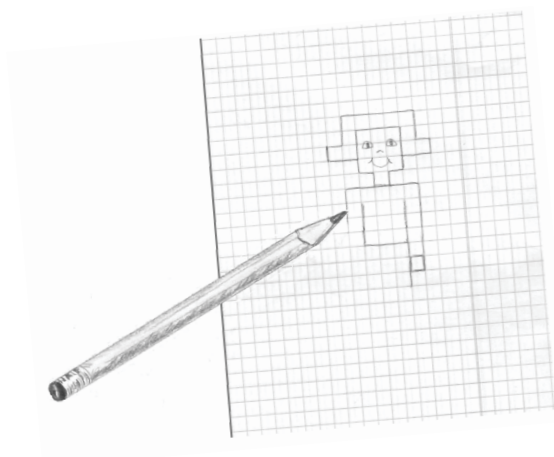
"מצין, נעה", אמרה המורה חסיה. "ועכשו לתרגיל הבא. מרים, גנשי ללוח".

מימי קפצה בבהלה. "אה... אני לא... לא הבנתי איך עושים את זה", התגמגמה.

המורה חסיה נאנחה. "אני אסביר שוב".

מימי דפדפה בחזרה לתחלת המחברת, נחושה להקשיב הפעם. סתם ציור טפשי, חשבה. סתם קשקוש מצחיק בדף האחרון של מחברת חשבון.

טוב, זה היה לפני שהיא מצאה את עט הפלא.

"אואאוווההההה", קדמה את פניה יללה רמה כשנכנסה הביתה. התינוק הכי מתוק בעולם לא היה עכשו במצב רוח של חיוכים.

אמא הלכה אתו הלוך ושוב בסלון המבלגן, מקפצה אותו בעדינות על כתפה. "שלום מימי, איך היה בבית הספר?"

"בסדר". לפני שמימי הספיקה לספר לאמא על העתון, אמא המשיכה: "יפי שחזרת, אני מקווה שאצליח להרדים עכשו את צלי, וחיבת לנוח קצת בעצמי. הייתי ערה אתו הרבה בלילה. תוכלי לשמר בינתיים על ציפי וחני?"

"בסדר", אמרה מימי שוב. חבל שלא תוכל ללכת לחיה'לה. אבל אמא נראית כל כך עייפה, יותר חשוב שהיא תנוח.

מימי אכלה מהר את מנת הדג והארז שאמא שמרה בשבילה, ואז התישבה על הרצפה ליד ציפי וחני ושחקה אתן במגנטים.

ושדלה את ציפי לתת לחני חלק מהמגנטים האדמים.

וספרה להן ספור.

ועוד אחד.

2. עט הפלא

"רוצה לבוא אלי אחרי הצהריים, מימי?" הציעה חיה'לה בדרך הביתה. "נוכל להחליף מפיונים".

מימי הססה. "אולי אני אצטרף לעזר לאמא שלי".

"אה, נכון, כי יש לכם תינוק חדש", נזכרה חיה'לה. "כף לכם!"

"נכון, באמת כף. צלי הוא התינוק הכי מתוק בעולם".

"איזה שם זה צלי?"

"קצור של בצלאל. אתמול הוא ממש חיף אלי".

ועוד אחד אחרון ודי. אוף, מתי אמא תקום כבר?

כשנתי חזר מהחידר, אמא קמה סוף סוף.

"תודה, מימי מקסימה שלנו! אמא חיכה אליה. בזכותך ישנתי טוב ועכשו יש לי כוח".

היה כבר מאחר בשביל ללכת לחיה'לה. "אולי תחליפי אתה מפיונים מחר בכתה?" הציעה אמא. "ואת יודעת מה, אני מרשה לך לקחת מפיונים מהאסף שלי".

"מהאסף ששמרת מאז שהיית ילדה? באמת?"

"באמת. מגיע לך!" אמא הלכה לחדר השנה וחזרה אחרי רגע עם קפסת נעלים כחלה, ישנה.

"אמא, תגידי לחני, היא מפרקת לי!" צעקה ציפי.

"רגע, מתק. הנה", אמא הושיטה למימי את הקפסה. "קחי מכאן מה שאת רוצה. לא רק מפיונים, גם אם תמצאי כאן משהו אחר שמוצא חן בעיניך. כן ציפי, אני באה".

מימי נכנסה לחדר והרימה את המכסה של הקפסה.

היו שם מפיונים יפים, דגמאות מסוג שלא רואים היום, בטח הם נחשבים 'קור'. היו גם מחקים בכל מיני צורות מענינות. הלואי שיתחילו לאסוף מחקים בכתה.

ומה זה? בבת משחק קטנטנת, נסיכה בעצם, עם כתר וגלימה ושרביט ביד. מענין למה אמא שמרה אותה כל השנים.

והנה ספר זכרונות של אמא מכתה ח'. טוב, זה דבר שמתאים לשמר.

מימי הוציאה את ספר הזכרונות מהקפסה. מתחתיו היה עט. אבל לא סתם עט! הוא היה שקוף, ובתכלת שבתוכו רחפו כוכבים קטנים, כמו עננים בשמים. מימי הרימה את העט ואחד הכוכבים התפוצץ פתאום, מפזר סביבו ניצוצות צבעוניים מרהיבים. לאט לאט הם נמוגו, ואז עוד כוכב התפוצץ, ועוד אחד. איזה יפי!

מענין מאיפה היה לאמא כזה עט מיוחד. והיא יכולה לקחת אותו לעצמה! אמא אמרה בפרוש שהיא יכולה לקחת מהקפסה הזאת מה שהיא רוצה.

מימי בחרה כמה מפיונים חמודים, שמה אותם בילקוט שלה ביחד עם העט המיוחד, והלכה לחפש את אמא.

אמא הייתה במטבח, מטגנת חביתות ומקשיבה לפטיפוטים של נתי על איזה מבצע חדש בחידר.

"אמא, מאיפה העט המיוחד שמצאתי בקפסה, עם הכוכבים בפנים?"

"אה, מצאת את עט הפלא!" אמא החליקה חביתה לצלחת ושפכה עוד ביצה טרופה למחבת. "זה ספור ארץ..."

"אמא, לא שמעת עדן על הפרסים!" נתי מחה על ההפרעה.

"אני רוצה מלפפון", אמרה ציפי.

"גם אני פפון!" מהרה חני להצהיר בעקבותיה.

"מימי, תחתכי להן ירקות", בקשה אמא.

עט הפלא! נשמע קסום... אולי אם היא תכתב בו לעתון, יצא לה פתאום ספור מדהים? מימי גחכה, מוציאה מלפפונים ופלפלים מהמקרר. חבל שלא יכול להיות קסם כזה. וגם עכשו אי אפשר לספור לאמא על העתון. היא עסוקה מדי עם כל הקטנים, והנה גם צלי מתעורר ומשמיע קול מהעריסה, ותכף גם ארי יחזר.

בעצם, בשביל מה לספור? מה זה מענין? ממילא היא לא מעזה להגיש ספור לעתון הזה.

"המורה, לא יצא לי הפתרון הנכון", התלוננה דסי.

מימי דוקא כן הצליחה הפעם לפתור את התרגיל ולהגיע לתוצאה הנכונה. בזמן שהמורה חסיה הסבירה שוב איך עושים את זה, מימי הסתכלה מסביב. היו כמה מקומות ריקים בכיתה. אומרים שמסתובבת עכשו שפעת.

נו, ההסבר עוד לא נגמר? מימי דפדפה לסוף המחברת והסתכלה על הציור של הכוכב האחר. על הילדה המרבעת המצחיקה, העצים והפרחים עם הפרצופים החמודים.

היא הוסיפה כמה בתים, דשא מסביב, ופרפר נחמד ליד הפרחים. הפרפר יצא גדול מדי, אבל לא נורא, נגיד שבכוכב הזה יש פרפרים גדולים. נגיד שקוראים לו 'כוכב הקסם', ויש שם גם... מה יכול עוד להיות? אולי הרים יפים, מקשטים. היא שרטטה כמה הרים ברקע וקשטה אותם בשורות של לבבות ומעינים. איזה יפי!

רגע, היא יכולה לציר כאן משהו בעט הפלא, מענין באיזה צבע זה יהיה. בזהירות הוציאה את העט המיוחד מהילקוט ונסתה לציר עוד פרפר. אוף, העט הזה בכלל לא כותב.

ומה השקט הזה פתאום? מימי הרימה את עיניה אל המורה חסיה. למה היא הפסיקה פתאום לדבר?

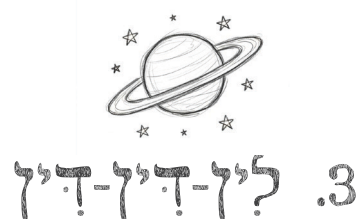
המורה חסיה לא היתה שם. גם הלוח עם התרגילים
שמאחוריה נעלם, וגם כל הבנות, השלחנות, הקירות,
הכל!

מסביב היה רק שטח פתוח, אפרורי כזה, כאלו מכסה
בערפל. במרחק מה ראתה מימי בתיים ועצים, ומאחוריהם
הרים. השמים נראו כמו משטח מקשת של אפר מבריק,
כאלו שהיא נמצאת בתוך בלון ענק, כסוף.

"מה קרה? איפה אני?" שאלה מימי בבהלה.

"את בכוכב הקסם", ציץ קול דקיק למרגלותיה.

מימי הסתכלה למטה. לא היה שם אף אחד.

"מי דבר כאן?" שאלה מימי, מבלבלת. "מי זה שענה לי
שאני בכוכב הקסם?"

"אני", ציץ שוב קול דקיק מלמטה.

אולי מישהו מתחבא כאן באיזה בור או משהו? מימי
רכנה אל האדמה, מחפשת פתח של בור. פרח אפר
חיוך מולה, פתח את פיו ואמר בקולו הדקיק: "נכון צירת
את כוכב הקסם, ואז קשקשת עליו עם עט הפלא? אז
זהו, נכנסת לתוך הציר, ועכשו את כאן!"

מה? מה? שאלות התפוצצו בזה אחר זה בתוך ראשה של מימי, כמו הכוכבים שבתוך עט הפלא. "אני בתוך הציור עכשיו! באמת? כאלו - מה שציירתי, הציור ההוא במחברת, נהיה פתאום מקום אמיתי? וזה אתה שדברת? אבל אתה פרח! ממתי פרחים יכולים לדבר?"

"בדאי שאני יכול לדבר. מה נראה לך?" נעלב הפרח, מניע ברגזה את עלי הכותרת שלו. "את בעצמך צירת לי פה!"

"אה, נכון". היא צירה לו פה ועינים. קוראים לזה 'האנשה', ככה הסבירה לה פעם אמא. אמא מאד מבינה בציור. אז מה, בזכות זה הפרח יכול עכשיו לדבר?

מימי הדקה את המשקפים לאפה והתכופפה לבחון אותו מקרוב. פרח אפר, כמה מוזר. מעולם לא ראתה דבר כזה. פרחים הם אדמים או צהבים או ורדים, בעצם גם כחלים או כתמים או... כל צבע, כמעט. אבל לא אפר.

הנה עוד פרח, גם אפר, בהיר יותר. והנה אחד שחור, ואחד לבן. לבן זה כן צבע נורמלי של פרח. והאדמה, העצים, הבתים שם במרחק - הכל בשחור, לבן וגונים של אפר.

אין כאן באמת ערפל, קלטה מימי. סתם היה נדמה לה בהתחלה, בגלל השמים האפרים, וכל האפרוריות הזאת מסביב. אבל ממש נעים כאן ולא קר בכלל, והיא גם רואה הכל חד וברור, לא מטושטש כמו מבעד לערפל. ובכל זאת, אין בכל הסביבה שום דבר צבעוני. איזה מקום משונה!

"למה אין כאן - " התחילה מימי לשאל את הפרח, כשלפתע שמעה מאחוריה קול צעדים מתקרבים. מיד הזדקפה והסתובבה לראות מי זה.

היתה זו ילדה. או... סוג של ילדה.

היא היתה כלה בגונים של שחר-לבן-אפר, כמו הכל כאן מסביב. אבל מה שבאמת היה מוזר - היא היתה מרבעת כלה. הפנים, השער, הידים והרגלים - הכל מרבע. כאלו ציירו אותה לפי משבצות של מחברת חש-זה! מימי נזכרה פתאום. איך יכלה לשכח את הילדה המרבעת שציירה, היצור מכוכב אחר?

היצור מכוכב הקסם.

הילדה-יצור התקרבה בצעדים נקשים, ישרים. "שלום!" קראה בחיוך. "ברוכה הבאה לכוכב הקסם! מי את?"

"אני מימי. ואת?"

"אני לין-דין-דין".

לין-דין-דין, איזוה שם יפה! כמו צלצול של פעמון.

"סליחה שאני נועצת בך מבטים", התנצלה לין-דין-דין.
"אני יודעת שזה לא כל כך נימוסי. פשוט, את נראית קצת מוזרה..."

"אני נראית מוזרה?!"

"כן... עגלה כזאת, כמו הפרחים. לא ישרה כמו שאנשים צריכים להיות".

"אצלנו בכדור הארץ כלם נראים כמוני", התגוננה מימי.

"ופה כלם נראים כמוני". לין-דין-דין צחקקה בעליות.
"בעצם, כמעט כלם. אז פשוט נצטרף להתרגל זו לזו, נכון, רי-מי-מי?"

"נכון". מימי צחקקה גם היא. הילדה הזאת מוצאת חן בעיניה. רגע, למה היא אמרה 'כמעט כלם'? יש כאן עוד אנשים רגילים? ולמה היא קוראת למימי רי-מי-מי? "אה... סליחה, קוראים לי מימי", היא העזה לומר. "לא רי-מי-מי".

"מימי? שם כל כך קצר?" תהתה לין-דין-דין.

'לין-דין-דין? שם כל כך ארוך?' ענתה לה מימי במחשבתה. בקול אמרה רק: "כן, כך קוראים לי". ומיד החליפה נושא: "תגידי, למה אין כאן שום צבעים?"

"מה? בטח שיש". לין-דין-דין הסתכלה עליה בתמהון, כאלו שמימי נפלה מהירח. או הגיעה מכוכב אחר...
"את לא רואה את הצבעים?"

אוי ואבוי! מימי נבהלה. אז הבעיה אצלה? היא הפכה פתאום לעוררת צבעים? "אני לא רואה כאן שום צבע", הודתה בקול קטן. "את כן?"

"בטח. הנה, החצאית שלך למשל שחרה, והחלצה אפורה בהירה, והנעלים שלך אפרות כהות".

מה? על מה לין-דין-דין מדברת? מימי השפילה מבט בבהלה אל החצאית הכחלה שלה. אוי, היא באמת נראית עכשו שחרה. וחלצת התלבשת התכלה הפכה לאפורה. "נכון, אבל איפה כל הצבעים האחרים?" שאלה.

"איזה אחרים?"

"כלם. צהב, אדום, כחל, ירק..."

"מה זה כל המלים המשונות האלה? את סתם ממציאה שמות של צבעים, אין כאלה מלים ואין כאלה צבעים! צבעים זה שחר, לבן, אפר כהה, אפר בהיר, וזהו. אם רוצים לדקדק כמו רוש-קוש-קוש אחי" - לרגע כמו חלף על עצוב על פניה המרבעות של לין-דין-דין, והיא נראתה מדאגת. אבל מיד המשיכה - "אפשר גם להגיד אפר כהה מאד, אפר שהוא כמעט שחר, אפר בהיר מאד ואפר שהוא כמעט לבן".

"כן, אבל..." מימי לא ידעה מה לומר. איך אפשר לשכנע את לין-דין-דין שיש עוד הרבה צבעים נפלאים בעולם, שכל השחר-לבן-אפר הזה הוא בכלל לא צבעוני?

"בכוכב שלי, כלומר בכדור הארץ, יש - " התחילה לומר, כששמעה לפתע משק כנפים מעליהן. היא הסתכלה למעלה והתנשפה בהתפעלות. "איזה פרפר ענק! כמעט בגדל של חתול!"

הפרפר חיך אליה ונופף בכנפיו האפרות. הוא צלל כלפי מטה ונחת ליד הפרחים בעדינות מפתיעה.

"אצלכם הפרפרים קטנים יותר?" התענינה לין-דין-דין.

"הרבה יותר", ענתה מימי. "קטנטנים מפוש". טוב, היא צירה הרי פרפר גדול, החליטה שפכה זה בכוכב האחר. לכן הוא כזה גדול.

רגע. זה אומר ש-

"לין-דין-דין! מימי קראה בהתרגשות. "אני יודעת למה אין לכם כאן צבעים!"

